

Achter

HET RAAM

I. Verhuisd

„Ziezo”, zei Moeder en ging vol-
daan op haar stoel zitten.

„Hè ja, even zitten. De verhuizers
zijn daarjuist vertrokken. Alles is nu
gelukkig op zijn plaats.”

„En ik zit ook weer op m'n plaats-
je” antwoordde Hannie vrolijk. „Je
hebt een mooi plekje, vlak voor dit
grote raam.”

Dat was veel waard, want Hannie
moest de gehele dag *blijven* zitten,
met het rechterbeen, dat in het gips-
verband zat, rechtuit op een plank.

Ze keek verlangend de straat in.
't Was alles nieuw en anders dan in
Rensdam, hun vorige woonplaats.
Zo'n verandering was wel eens leuk,
maar..... aan de avond van de lange
dag, toen ze naar bed gebracht werd,
was ze teleurgesteld.

Er was niemand geweest, niemand
voor háár, die zij kende. In Rensdam
ging er geen dag voorbij of er wipte
wel eens een van de meisjes uit
school aan, of een kennisje van de
Zondagsschool.

Soms wel de juffrouw zelf en die
bracht dan een boek mee of het
tekstkaartje, dat ze leren moest.

Nee, 't was géén gezellige dag ge-
weest en Moeder moest nog veel
boven zijn om de kasten in Vaders
kamer te ordenen.

De volgende dag tuurde Hannie,
verlangend de straat in. Woonden
hier helemaal geen kinderen?

Voor 't raam aan de overkant
kwam alleen na vijf uur het hoofd
te zien van een meneer, die de krant
las, en daarnaast, in dat deftige huis
met de hoge stoep, reed af en toe
een prachtige auto voor, waar een
heer uitstapte.

„Och al weer niets,” dacht Hannie
en verlangde terug naar haar oude
plekje in de smalle straat in Rens-
dam.

Hier was het deftiger met mooiere
huizen, maar..... saai. 't Was saai
van louter deftigheid...

De derde dag ging opnieuw voor-
bij, zonder dat er iemand kwam voor
háár. Ze had al gelezen, een uurtje
aan het kleedje voor Oma gewerkt,
maar..... de dag was lang gevallen.

De vierde dag..... och, ze hoopte
al niet meer op een afleiding. 't Bleef
stil, buitenshuis en in huis..... bij
haar ligstoel.

En toen eindelijk de beloofde brief
kwam van Saar, haar vriendin, met
het verhaal over een allerleukst
fietstochtje met de schoolvriendinnen,
werd het Hannie te machtig. De tran-
nen braken los.

O, ze verlangde zo bitter naar Saar,
maar ook naar de straat en ieder
die langs hun huis liep. Naar Mien
en Thea, de gezworen vriendinnen,
die altijd met de arm om elkaar heen
geslagen, voorbij kwamen en ge-
regeld druk met elkaar liepen te
smoezen, maar... toch nooit zo druk,
of ze wuifden even naar 't raam
waarvoor Hannie zat. Ze vergaten
haar *nooit*. En soms... wipten ze wel
eens even bij haar binnen met grap-
pige verhalen over de school. Een
ogenblik gaf Hannie toe, maar...
daar hoorde ze moeder. Nee, Zij
mocht de tranen niet zien. Moeder
had het druk, zij moest nu ook
koken.

Haastig veegde Hannie die nare
tranen weg.

En ze zette een vrolijk gezicht
voor moeder. „Flink zijn, Hannie,”
gebood ze zichzelf.

Maar na een poosje opperde
moeder een plannetje: „k Zal eens
informerem, wie hier de juffrouw van
de Zondagsschool is en vragen, of
zij je tekstkaartje wil brengen. Dan
kun je dadelijk meelerem.”

Of moeder toch iets had ge-
merkt...?

„Volgende week beginnen we
zeker weer met de lessen, niet
moeder? Dan heeft u alles wel op
orde, is 't niet?” vroeg Hannie dap-
per. Ze moest zich flink houden.

„Ja, vind je dat prettig?”

„O ja, u geeft zo fijn les.”

De volgende morgen kwam inder-
daad de verrassing. Toen Hannie
door vaders sterke armen naar haar
plekje voor het raam was gedragen,
zag ze zonder verwachting naar bui-
ten en... opeens kwam er aan de
overkant een jongenshoofd omhoog.
't Was alsof hij van de grond oprees.

Onmiddellijk keek hij naar de over-
zijde, waar hij een overbuurtje zag.
Toen knikte hij, heel duidelijk. Ze
hadden elkaar opgemerkt. En Hannie
knikte terug, ook met attentie. Zó...
bleven ze elkaar een tijdje aanzien.
En dit was het grote ogenblik, dat
zij beiden zich heel veel jaren later
herinnerden. Op dit moment, toen ze
elkaar toeknikten en elkaar zochten
in die knik, was de vriendschap be-
gonnen, die hun gehele leven zou
stand houden.

Op dit ogenblik begrepen ze dit
niet. Ze hadden beiden schik in el-
kaar en om die knik, maar dat ze
toen ze ieder al over de zeventig jaar
oud waren, nog precies zouden we-
ten, dat *toen* voor de ramen hun
kennismaking was begonnen, neen,
daaraan dachten ze niet.

Daarop dook de jongeman omlaag,
onder de vensterbank en haalde zijn
mecanostuk, waaraan hij op de
grond had zitten werken, te voor-
schijn.

't Was een molen. Lustig liet hij
de wieken in het rond draaien voor
Hannie. Zij knikte opnieuw en
zwaaide met haar hand om te zeg-
gen, hoe leuk zij 't vond.

Nu wilde hij de vliegmachine pro-
beren, maar dat begreep Hannie niet
uit z'n aanduidingen. Ze trok de
schouders op. Maar toen moeder
binnenkwam straalde Hannie's ge-
zichtje van de verrassing. „O moe-
der, dáár woont een jongen. Hij
knikte tegen mij en hij liet mij de
molen zien, die hij had gemaakt van
z'n mecano. Zou hij zelf wel eens bij
mij willen komen?”

„Dat denk ik zeker. Als ik hem
zie, zal ik het hem eens vragen. Dat
is leuk, zo'n vriendje vlak tegenover
je...”

't Was niet nodig dat moeder hem
uitnodigde.

Die middag, zag Hannie haar
overbuurje met z'n moeder uitgaan.
Ze zeiden beiden haar met een ge-
zellig knikje goedendag. De jongen
droeg een mandje en ze liepen niet
de stad in, maar de tegenovergestelde
richting uit, naar de buitenkant, waar
al gauw het bos begon.

„Ze zullen wel een hele tijd weg-

blijven," bedacht Hannie. „Fijn, om zo met je moeder naar het bos te kunnen gaan," en ze sloeg een blik op haar gipsbeen. Maar... „dat komt nog, als ik weer mag lopen."

Na een poos, aan 't einde van een stille middag, kwamen de mevrouw van 't huis tegenover haar met de jongen terug. Weer groetten ze. Jolig zwaaide hij naar Hannie en hield het mandje volaan omhoog.

Daarna pakte hij iets uit het mandje. 't Was een wilde aardbei, die hij met een grappig gebaar in z'n wijdopen mond liet verdwijnen. „Lekker", beduidde hij met de hand.

Toen waren zij beiden verdwenen achter de groen gelakte deur. En Hannie lag weer alleen.

Na enige tijd trad de jongen naar buiten en stapte regelrecht naar de overzijde op Hannie's huis aan. Haar hart begon er levendiger van te kloppen. Daar kwam hij... al!

„Moeder, daar is de jongen van hier over. Vraagt u vooral, of hij bij mij binnenkomt? Dan kan ik hem spreken. O laat u hem toch bij mij?"

Moeder deed zelf open en een minuut later stond hij naast Hannie's ligstoel.

„Ik ben de jongen van hierover, Hans Roorda. Met moeder heb ik

vanmiddag in 't bos aardbeien geplukt, 'k dacht, dat jij er ook wel wat van zoudt willen hebben."

Hij zette een klein bakje bij haar neer. Er waren eerst blaadjes ingelegd en de aardbeien waren snoezig gegarneerd met witte bloempjes.

Met een kleur van plezier keek Hannie naar haar schat. „Wat aardig! en wat lekker!"

„Moeder heeft ze in 't bakje geschikt. Dat kan ik niet zo mooi. Maar lekker, dat ze zijn! Veel pittiger van smaak dan gekochte aardbeien. Dat zal je eens proeven."

Hannie snoepte vlug van de aardbeitjes.

„'t Zijn er niet veel, 't is maar een éénpersoonsportie," verklaarde Hans met goedige spot. Hannie lachte mee.

„Wat een leuk joch!" dacht ze en tegelijk deed ze de vraag, die haar al lang op de lippen brandde:

„Zeg, ben jij ook op de Zondagschool?..."

„Ja... dat ben ik wel."

Hij aarzelde, want hij wist het maar al te goed, een trouwe leerling was hij niet. Vaak ging hij liever naar het voetbalveld. Zijn versje leren? Daar kwam niet altijd van en de juffrouw moest menig keer het hoofd schudden bij het aanhoren.

Maar daarvan wist Hannie niets. „O, gelukkig," zei ze geheel vol animo. In Rensdam was ik er ook op en nu ik om mijn been niet kan gaan, leerde ik toch altijd het versje. Toe, leen mij het jouwe. 't Is al Zaterdag.

Ken jij het al?"

„Nee... nog niet," bekende Hans een beetje bedremmeld.

„Haal het dan dadelijk even. Wil je? Dan leren wij het samen en overhoren elkaar. Dan kun je voor mij ook om een tekst vragen en zeggen, dat jij mij overhoord hebt."

Het kaartje? Lieve ziel, waar had hij dat? Maar hij liep naar huis en zocht... Dat viel mee. In z'n Zondagse broekzak.

Hij was gauw terug en Hannie herkende het vers, dat had ze in Rensdam ook al geleerd.

„Nu moet ik het nog helemaal van buiten leren." 't Kwam er bij Hans als een verzuchting uit.

Maar Hannie lachte er om en las de eerste regel al voor. „Nu jij, zeg hem maar na," en Hans volgde gedwee het voorschrift. Zo ging het vlugger dan alleen; in een kwartier kende Hans z'n versje.

„Nu om de beurt opzeggen," stelde Hannie voor. „Ik zal wel eerst." 't Ging vlot, maar Hans hikkelde nog telkens.

„Nee — jij moet 't nog een paar maal opzeggen, dan kan je het pas goed."

Hans kreeg er schik in en tenslotte zei hij 't vers zonder haperen op:

Laat mij in u blijven groeien,
[bloeien.
O, Heiland die de wijnstok zijt.
Uw kracht moet in mij over-
[vloeien,
Of 'k ben een wis verderf gewijd.
Doorstroom, beziel en zegen mij,
Opdat ik waarlijk vruchtbaar zij."

„Ziezo, nu doe jij 't morgen tegelijk voor mij. Je vraagt om twee kaartjes, voor ons beiden, Dan doen we 't weer net zo als vandaag."

Toen die Zondag de juffrouw de versjes overhoorde, keek ze blij verast op.

„Wel Hans, wat ken jij je versje deze keer goed. Je hebt een prijsje verdiend."

Dát was zij van hem niet gewend. „Hoe komt dat zo?" vroeg ze lachend.

„Dat komt door Hannie, juffrouw," en toen vertelde hij van 't meisje tegenover hun huis, die altijd voor 't raam zat met haar zieke been. En de juffrouw beloofde Hannie zelf het tekstkaartje te gaan brengen.

(Wordt vervolgd).

Achter

HET RAAM

't Werden goede weken voor Hannie, voor Hans en voor de Zondagsschool. Elke Zondag kende Hans prompt z'n versje, soms met de tekst, die aan de achterkant stond. Dan lachte de juffrouw hem genoeglijk toe en reikte hem twee kaartjes aan. Ze kenden beiden het geheim van 't samen versjes leren.

Hannie maakte kennis met de juffrouw en zat een poosje gezellig met haar te babbelen.

„Zal ik je nu maar op de lijst schrijven? Jij bent nu toch ook een van mijn leerlingen, al ben je niet in de klas. Je hoort er toch bij.”

„Als mijn been weer beter is, kom ik dadelijk,” beloofde Hannie en aan moeder vertelde ze vol vreugde, dat zij nu ook weer op „Zondagsschool” was, evenals in Rensdam. „Ik sta echt op de lijst. *Ik hoor er bij, Moeder.*”

En 's avonds in bed dacht ze nog eens blij: „Ik hoor er ook bij. Ik sta op de lijst.”

Op Woensdag kwam Hans met Hannie samen z'n huiswerk maken. Telkens wist hij iets nieuws te verzinnen. Op een vrije middag kwam hij weer voor 't raam.

In elke hand had hij... ja, wat was het toch? dacht Hannie.

O, nu zag ze het, toen hij ze op de brede vensterbank neerzette. Het waren... twee jonge katjes.

Maar ze bleven niet stil zitten. Ze sprongen bovenop elkaar, pakten elkaar bij de staart en rolden samen om en om. En als ze al spelend van de vensterbank afduikelden, greep Hans ze vlug weer op. Een kat komt altijd op z'n pootjes terecht.

En dan begon 't spel opnieuw. Ze buitelden over elkaar heen met de lenige lijfjes, en als één even bedaarde, sloeg de ander weer zijn poot uit en ze stoeiden maar voort, tot Hannie schaterde van 't lachen.

Een andere middag bracht hij de katjes bij haar, nu mochten ze bij háár spelen, terwijl hij naar school was.

Dat was een feest. Moeder bracht een schoteltje melk en Hannie zag, hoe de beide rose tongetjes in de melk smulden. Later mochten ze rustig samen op haar schoot liggen en ze sponnen er al gauw lustig op los.

Ze luisterde met innig plezier naar die genoeglijke geluidjes. 't Was een fijn warm plekje en Hannies hand streelde af en toe zacht de warme ruggeljes. 't Werd een hard afscheid toen de poesjes weer naar huis moesten.

II. De Match

Maar de Zondag van de voetbalmatch kwam.

„Ga je met ons mee?” vroegen de jongens van de dagschool. „Om half twaalf gaan wij.”

„Nee, dan kan ik niet,” was Hans' antwoord, maar... zijn hart was reeds bij de voetbalmatch.

Wat zou dat leuk zijn! Met al de jongens van de klas.

„Wat heb je dan die Zondag?” „Zondagsschool!”

„Nou... dat is toch geen reden om niet mee te gaan. Dan verzuim je een keer. Die éne Zondag maar. Dat doen andere jongens toch ook wel eens.”

Hans weifelde. Hij dacht aan Hannie. Dan kreeg zij ook geen tekstkaartje en kon het versje niet leren. Zij vertrouwdde vast op hem.

„Nou, ik reken op je, Zondag komen wij je halen. Tot ziens.”

„Ik weet nog niet...” zei Hans aarzelend terug.

„Ik weet het wél. Wij komen je halen. Dag!”

Tegelijk was Kees omgekeerd en liep de weg op naar zijn huis.

De voetbalmatch... òf de Zondagsschool en Hannie. Aan Moeder vertelde hij niets van Kees' voorstel. Zij bemoeide zich nooit met de Zondagsschool. Van haar mocht hij evengoed naar de match gaan.

't Bleef: „Ik weet nog niet,” Een strijd tussen de Zondagsschool en Hannie òf de match, dus zijn eigen plezier.

's Avonds, bij het naar bed gaan, toen hij, nadat de juffrouw eens op Zondagsschool daarover had gesproken, bad en vroeg of de Here God ook hem wilde bewaren, helde hij over om niet met de jongens mee te gaan. Naar de Zondagsschool was beter. En trouwer. Dat voelde hij. Dáár was morgen zijn plaats.

Maar de volgende morgen...

scheen de najaarszon zo lekker. Het was echt fris en vrolijk weer, net fijn voor de match. 't Veld zou wel héél best wezen, 't had niet geregend de laatste dagen.

De jongens van de hoogste klas moesten spelen tegen de hoogste klas van een andere school. 't Werd spannend, want dit was een eindwedstrijd. Hoe Leendert zich zou houden? Hij was een zeldzaam keeper. Ze hadden best getraind...

En toen tegen half twaalf Kees belde en de andere jongens op de straat wachtten, begon Hans' hart te hameren. Wát moest hij doen?

Hij schoot zijn windjack vast aan 't Was fris.

„Je hebt gelijk,” zei Kees. „'t Is daar nogal wonderig en...” daarmee was de strijd beslist... Hans ging mee.

Hannie wuifde hem nog vrolijk toe vanaf haar hoekje. Zij meende, dat deze jongens meegingen naar de Zondagsschool, ze kende hen niet.

Hans wist niet beter te doen, dan terug te zwaaien, maar... in z'n hart stak iets, dat pijn deed. Was hij vals! Bedroog hij haar?

De onrust bleef, totdat... hij op het veld was. Ze veroverden een plaats vooraan, vlak bij 't prikkeldraad.

Daar zag Leendert hem al en stak tegelijk z'n arm groetend omhoog. Hij had goede moed op succes. Toen glipte de gedachte aan de Zondagsschool in Hans weg. Ze veroverden een pracht plaatsje, vlak achter het draad en héél dicht bij de doellijn. Nu konden ze voortdurend Leendert in 't oog houden.

Hans werd opgewonden en onder 't spel, vuurde hij luid aan:

„Leendert! houd je taai. Wég met die bal. Ja... Hoera...! Kranig! Hij klopte van plezier met de handen op de dijnen.

't Was leuk, dat zij er nu állen waren en het gehele verloop mee maakten.

Op de Zondagsschool keek de juffrouw verbaasd rond. Hans er niet? Zij had juist zo'n schik, dat hij de laatste tijd zo trouw kwam en *altijd* zijn versje prompt kende.

„Zou hij ziek zijn?” vroeg ze, maar een der jongens had hem nog die zelfde morgen gezien.

„Nee, juffrouw, hij is, denk ik, naar de voetbalmatch met Kees. Hij zit op school naast hem.”

't Gezicht van de juffrouw betrok. Dat was een teleurstelling. Naar de voetballers, juist op de tijd van de Zondagsschool. Dus ook géén tekstkaartje voor Hannie.

Maar aan 't eind van het uur, keek zij de hele klas langs. Woonde er niemand anders dicht bij haar?

Daarbij viel haar oog op Rudolfine. Dat lastige meisje, altijd brutaal en eigenzinnig. Steeds wilde ze zitten op een ander plekje dan haar gewone bank en dan tegenspreken als het niet mocht. Ontrouw bovendien. Een wilde robbedoos.

Toch... gaf de juffrouw haar het kaartje voor Hannie. Rudolfine maakte echter geen haast met het brengen. Ze legde de tekst thuis in haar kast en... vergat die.

's Maandags keek Hannie telkens tussen de schooltijd door 't raam. Kwam Hans niet? Ook 's middags zag ze hem niet.

Hans durfde niet méér langs haar raam gaan.

Wacht, hij zou de achterdeur uitgaan naar school, dan zag hij haar niet. Kon zij hem ook niet aanroepen.

En Hannie wachtte te vergeefs.

't Werd een stille saaië dag. De volgende dag vroeg ze: „Moeder, als u Hans soms ziet, wilt u dan om mijn kaartje vragen?”

Moeder vertelde haar maar niets van Hans' antwoord, dat hij geen kaartje had, want dat hij naar 't voetbalveld was geweest.

En Hannie wachtte in stilte nóg op hem. Hij zou toch wel komen... Hij was toch niet ziek...

Toen Rudolfine in haar kastje kwam en Vrijdags het kaartje zag liggen, schrok ze. 't Was al zo ver in de week... zou zij nu nog...?

Ja, dat moest maar. Vanmiddag na vier uur.

Maar toen ze had aangebeld en mevrouw haar had opengedaan, mocht ze slechts *even* bij Hannie.

Zij zat niet op haar gewone plaatsje voor 't raam in de voorkamer, maar lag op bed in het kleine spreekkamertje.

„Ja, geef Hannie het Zondagsschoolkaartje toch nog maar. Daar verlangt ze zo naar. 't Maakt haar onrustig, dat Hans er niet mee komt. Och, wat heeft ze naar dat kaartje verlangd: Gisteren lag ze er om te schreien. Ze vergeten mij hier, zei ze. En zelf kan ik niet gaan.”

Rudolfine keek mevrouw met grote ogen aan.

Gaf Hannie dan zóveel om het kaartje en toen ze even naast het bed mocht zitten, — omdat het nu de koortsvrije tijd was —, scheelde het weinig of ze kreeg tranen in de ogen. Zelf kon ze lopen, waar ze wilde. En... bleef wel eens weg van de Zondagsschool, omdat ze geen zin had en dit meisje met haar zieke been, schreide omdat ze geen versje kon leren.

Langzaam wandelde ze naar huis.

„Mag ik nog eens terug komen?” had zij gevraagd.

Dat meisje trok haar aan, ze was zo vrolijk en geduldig. Ja, dat wilde ze graag, nog eens meer bij Hannie praten. Zij voelde bij haar een zachte tevreden stemming in zich komen die haar met blijdschap vervulde.

Daarom wilde zij het kaartje voor Hannie ook graag op Zondagsschool in ontvangst nemen, maar de juffrouw overhoorde eerst de jongens.

„Juffrouw, hij vergeet het toch af te geven,” beet ze plotseling van zich af. „Mag ik het hebben?”

En nijdig snauwde ze tegen Hans: „Ben jij een jongen? Hannie is *ziek*. Ze heeft liggen *hulen*, omdat jij haar vergat. Zij kan zelf niet lopen en gaan vragen om een kaartje. En dan zonder reden op te geven, zo maar wegblijven. 't Is fraai. Dat moet ik zeggen. Maar jij wou liever naar de match kijken, dat weet ik best. Dáár ben je heen geweest... Beken het maar gerust.”

De juffrouw keek Hans aan, die een hoog rode kleur kreeg. Daarna werd hij bleek. Was Hannie erg ziek? En had zij er verdriet van gehad, dat hij stilletjes was weggebleven?

De juffrouw zag hem van kleur verschieten onder de nijdige woorden van Rudolfine.

't Waren verwijten, maar ze waren rechtmatig. Dat begreep zij en zag ze ook op Hans gezicht. Hij keek nu beschaamd voor zich.

„Wil jij het kaartje aan Hannie brengen, als ik het jou geef?” vroeg ze ernstig.

Een blijde blik van verrassing uit de blauwe jongensogen trof haar.

En... Hans kreeg twee kaartjes.

„Da's flauw,” pruttelde Rudolfine nijdig. „Hij doet 't toch niet. *Ik* wel.”

„Ik denk,” zei de juffrouw kalm maar beslist, „dat Hannie het niet prettig zou vinden als jullie kibbelden om haar kaartje. Jij kunt evengoed wel naar Hannie gaan, Rudolfine. Heb je geen rozeknoppen meer in de tuin? Breng haar die dan. Dat is mooi om naar te kijken, nu zij ziek is.” Dat was een oplossing. Beiden waren ze dus van plan te gaan.

(Wordt vervolgd.)

3)

Achter

HET RAAM

Hans zag er wel tegenop te bellen, maar hij moest het maar dadelijk, Zondagmiddag doen, vond hij.

Mevrouw zelf deed open. „Hier is het kaartje voor Hannie,” zei Hans verlegen.

De tranen sprongen mevrouw in de ogen. Dat zag Hans duidelijk.

Het kaartje?

„Och, zij kan nu toch geen versjes leren, Hannie is ziek. Erg ziek. De koorts is de laatste dagen zo hoog geworden. Was je er de vorige week maar geweest. Aldoor heeft ze naar je verlangd. Telkens vroeg ze mij, of je er niet was geweest om het te brengen. En nu... is zij te ziek.”

Hans stond bedremmeld op de mat met het kaartje in de hand. O, o... wat speet het hem. Rudolfine had gelijk gehad. En... zijn geweten ook.

Hij was ontrouw geweest, ook tegenover Hannie.

„'t Spijt mij,” zei hij verlegen, nog steeds met het kaartje in de hand.

Mevrouw zag neer op de jongen, die daar stil stond met het kaartje, verlegen met zijn eigen figuur. Ze kreeg medelijden met hem.

„Wil je graag even bij Hannie?” vroeg ze goedgevoelend en ze zag de schrik, maar ook de blijdschap op Hans' gezicht.

„Is zij niet boos op mij?”

„Boos? Nee, maar ze is héél ziek. Je kunt ook maar kort bij haar blijven. Even goede dag zeggen.” Tegevoelend trok zij de deur van het spreekkamer-tje open en zei: „Hier is Hans, Hannie — zeg hem maar even goede dag.”

Hans sloop naar binnen met zachte voetstappen, want..... Hannie was erg ziek. Hij was nog nooit bij een ernstige zieke geweest.

Rudolfine had het gezegd. En mevrouw had dit pas ook verteld.

Even stond hij bij haar en zij knikte hem, blij herkendend toe. Daarna wisten ze beiden niets te zeggen en Hans stak zijn hand uit, die ze zwak-

jes drukte. Het kaartje lei hij stilzweigend op het tafeltje naast haar... Toen sprak hij: „Dag Hannie, 't beste met je.”

En hij was verdwenen, sterk onder de indruk.

Wat was Hannie veranderd in die enkele dagen, zeker door de hoge koorts! Haar gezicht was nu zo smal en bleek geworden, net alsof ze al maanden ziek was. De ogen hadden hem zo mat aangezien, ze was ook stil blijven liggen en niet eens over-eind gekomen. Maar 't ergste was de manier, waarop ze hem de hand had gegeven.

Zo slapjes. Niet stevig meer zoals de eerste keer, met die aardbeien. Nee 't was waar... Hannie was héél erg ziek. En 't laatste wat hij haar had aangedaan... was verdriet geweest.

Als ze maar weer beter wordt... dacht hij onderweg. O... als... want anders kon hij *nooit* meer een kaartje brengen. 't Laatste, wat hij had *kunnen* geven, toen op de Zondag van de voetbalmatch, dat had hij *niet* gehad.

Dát had zij nog willen leren, terwijl ze al ziek was en in 't kleine kamertje lag.

Dáarnaar had ze tevergeefs uitgekeken.

Hij... had het *niet* gebracht.

En 's avonds bad hij voor Hannie, ja, zeker voor háár, maar 't meest uit zijn eigen angst. O, als ze maar beter werd...

Mevrouw nam stil het kaartje weg. Ze kreeg opnieuw tranen in de ogen. Was dit misschien... de *laatste* maal, dat zij een kaartje kreeg?

Ze kon het nu niet meer leren.

III. OP DE LIJST

Al heel gauw kwam ook de juffrouw van de Zondagsschool. Ze wilde zelf horen, hoe het was.

Ook zij mocht slechts een ogenblikje bij het bed in het kleine kamertje zitten.

Moeder merkte wel op, hoe blij Hannies ogen even opglansden, toen ze de juffrouw zag. Zij liet die twee maar rustig samen en ging het kamertje uit. De juffrouw zou wel verstandig wezen en niet druk praten.

De juffrouw wist niet veel te zeggen. Zij was zelf nog jong. Maar

Hans stond bedremmeld op de mat . . .

toen legde ze vol medelijden haar hand over die van Hannie.

Wat spijt het mij, dat je zo ziek bent Hannie, maar... en toen vond ze zelf de juiste woorden om te zeggen wat zij in haar hart voelde voor dit meisje:

„Maar Hannie, je maakt je toch nergens ongerust over?”

‘t Klonk zacht en ernstig en Hannie begreep ommiddellijk wat de juffrouw bedoelde. Ze sloeg de ogen op en keek haar blij aan.

„Nee,” antwoordde ze. „Maar ik ben erg ziek. Dat zag ik wel op moeders gezicht. Maar... ik sta bij God ook op de lijst...”

‘t Is net als met de Zondagsschool. Ik sta op de lijst.

Nu hoor ik er ook bij.”

„O, Hannie wat ben ik daar blij om. Leg je daar maar gerust op neer. Nu zal alles terechtkomen, zoals God het maakt. En het beste is, ook voor jou.”

Toen stond ze op en ging naar huis. Ze was diep onder de indruk, maar haar hart was vol dankbaarheid.

Dit kind had het zo waar uitgedrukt in kinderlijke woorden. Op haar eigen manier: „Ik sta op de lijst bij God.”

En in zichzelf herhaalde de juffrouw de woorden van de Here Jezus: „Verblijd u veel meer, dat uw naam geschreven is in het boek des levens.”

„God kent ook Hannie. De Here Jezus is ook voor haar gestorven.”

* * *

’s Avonds zat ze met het schrift in handen en keek naar de lijst van namen. Daar stond Hans Roorda. Eerst waren er kruisjes en streepjes. Een kruisje betekende afwezig. Dan was hij weggebleven, maar later, toen Hannie er was, elke Zondag een streepje. Mèt een vlaggetje er aan. Dat was het teken voor: Versje gekend.

En Rudolfine? Daarmee was het precies hetzelfde. Ook eerst ongeregeld gekomen, maar later... toen Hannie hier woonde... allemaal streepjes.

„De leerling, die niet in de klas is,

brengt er een zegen in,” zei de juffrouw voor zichzelf. En zij vouwde de handen en bad mee voor Hannie. Mèt haar Moeder en met Hans. Ieder brachten ze haar bij God.

* * *

Telkens als Hans naar buiten liep, zag hij het grote raam aan de overkant leeg, met de vitrage gordijnen half dichtgeschoven. Geen blij gezicht van Hannie. Ook geen vrolijk knikken tegen hem en geën wenkende hand, die hem vroeg even binnen te wippen.

Er was niets, dat leefde — niets voor hem. ‘t Bleef alle dagen ‘t zelfde. ‘t Was doods en stil. Hij kon er bijna niet meer naar kijken.

En dan dacht hij aan het kleine, stille kamertje. O, o... Als ze toch maar beter werd! En... het laatste kaartje... had hij niet gegeven... Dat was zo’n bitter verwijt in hem, dat telkens terugkeerde. Altijd weer als een aanklacht in z’n eigen binnenste.

(Slot volgt.)

nze courant

K. Norel

DE KLEINE Kroniek

DOMINEES EN PRIESTERS VOOR DE RECHTER (I)

In Hongarije en in Bulgarije hebben in de laatste maanden priesters en predikanten voor de rechters gestaan.

Volgens de berichten uit Boedapest en Sofia was dit helemaal niet omdat ze dominee of kardinaal waren.

Spionnen waren zij; complotten hadden ze gesmeed tegen de veiligheid van de Staat; met buitenlanders hadden zij samengespanssen tegen hun eigen regering; ze hadden geld gesmokkeld.

Dat zeiden niet alleen hun aanklagers; zelf zeiden ze het ook. Ze bekenden alles, waarvan ze beschuldigd werden: spionage, deelneming aan complotten, geldsmokkelarij. En ze zeiden dat hun vonnis verdiend was, al bestond dit ook in levenslange gevangenisstraf, ja zelfs in doodstraf.

Als je dit zo leest zou je zeggen: dat vonnis is rechtvaardig. Een dominee of een priester mag net zo min spionneren, smokkelen en samenspannen tegen zijn regering als elk ander mens. Als zij er zich aan schuldig maken verdienen zij straf. Misschien nog zwaarder straf dan anderen, omdat zij zo goed wisten hoe verkeerd hun daden waren. En dan zit daar helemaal geen kerkvervolgning achter.

Dan vind je het alleen heel erg dat een zo hoog kerkvorst als kardinaal Mindszenty, de hoogste van alle Roomse priesters in Hongarije, zich daaraan schuldig maakt. Dan sta je alleen versteld dat bijna alle dominees in Bulgarije zulke misdaden bedreven hebben.

En nog meer moet je je bedroeven dat deze dominees en priesters vóórdat zij gevangen genomen waren altijd ontkend hebben, dat zij spioneerden, of smokkelden of complotten maakten.

Toen ontkennen en nu bekennen, dan zijn zij niet alleen misdadigers maar ook nog leugenaars.

Ja, als je dit zo leest dan heeft Hongarije een slechte kerkvorst gehad, en zijn er in Bulgarije heel rare dominees.

Vóór hun gevangenneming had niemand ooit gehoord van spionneren of complotten door kardinaal Mindszenty of door de dominees in Bulgarije. Maar men had wel wat anders van hen gehoord.

Zij waren opgekomen tegen het communisme en noemden dat een goddeloze leer.

De regering wilde de Christelijke scholen tot Staatsscholen maken. Zij wilde de eigendommen van de kerken in beslag nemen. Daartegen hebben zij zich verzet. Zij wisten wel, dat ook de kerk in veel opzichten tekort geschoten was in de verkondiging van het Evangelie en in het zuiver houden van Gods Woord, maar dit was niet de reden dat de regering kerken en scholen wilde overnemen. En dit mochten ze toch niet zonder protest toe laten.

Maar de regering deed het toch. De scholen werden scholen van de Staat. De landerijen van de kerken werden landerijen van de Staat.

Het is geen diefstal, beweerde de regering. Wij betalen er voor. De salarissen van de priesters en de predikanten zullen wij voortaan betalen. Zo krijgt ge op de duur veel meer van ons dan die scholen en die landerijen van u waard zijn.

Dat was wel waar, maar daar zat nu juist het gevaar. Als de regering alles betaalt, is de regering ook baas en nu waren die dominees zo bang, dat straks in kerken en scholen geleerd zou moeten worden, wat de communisten wilden. Vandaar hun protest. O ze wisten het wel, dat zij zelf ook veel fouten konden maken, maar ze moesten toch voor hun kerken en scholen opkomen in de hoop, dat God hun zwakke pogingen zou willen zegenen. (Slot volgt.)

Achter

HET RAAM

IV. In de Zondagsschool.

Toen de Zondag daarop de klas netjes en eerbiedig zat, vouwde de juffrouw de handen en sloot de ogen.

De kinderen volgden haar voorbeeld.

Eerst dankte zij, evenals elke Zondag, dat de kinderen allen gezond waren en hier konden komen om in de Zondagsschool te zijn.

Daarna werd haar stem ernstiger en zacht.

Zij had blijkbaar iets bijzonders aan God te vragen. De kinderen merkten de verandering op... een heilige stilte zweefde om haar woorden.

Zij vroeg voor Hannie. Alle kinderen wisten van Hannie's ziekte en dat het héél erg was. Nu baden zij allen met de juffrouw mee.

Zij vroeg, aan de Here God — als 't zijn kon naar Zijn bedoelingen en Zijn wil — of Hannie weer mocht herstellen.

„Zij is het enigst kind van haar ouders, wilt *Gij*, Here het maken, zoals 't het beste is voor Hannie.”

Maar ook dankte zij, dat Hannie zich in vertrouwen had overgegeven aan God en zij wist, dat God ook háár naam kende. En haar had aangenomen.

Maar één van de jongens bad zo vurig mee met de woorden van de juffrouw, als hij nog nooit had gebeden. Voor het eerst in zijn leven, voelde hij wát eigenlijk bidden was. Vragen aan de Here God, die alles bestiert en tegelijk de wensen van je hart aan Hem overgeven. En alles — *alles* — in Zijn handen leggen.

Wat was Hans blij en wat stemde het hem rustig, dat de *juffrouw* voor Hannie bad. Hierin had hij vertrouwen. Dit was een héél ander gebed dan het angstig en dwingend vragen van hemzelf, als hij 's avonds naar bed ging. Dat voelde hij.

Zou God hun gebed verhoren?

't Was alsof hij nu voor het eerst *werkelijk* had gebeden.

Maar opeens werd de plechtige stilte verbroken.

Een luide snik... uit de meisjeskant. 't Was Rudolfine, die zich niet meer kon beheersen.

Sommigen openden de ogen. En toen de juffrouw het Amen had uitgesproken, schonk ze een glas water in en liet Rudolfine drinken.

Maar... Rudolfine, duwde 't glas weer weg. „'t Is al over,” weerde ze koel af. Haastig veegde ze met haar propje zakdoek langs de ogen.

„'t Is al over,” zei ze nog eens en zat recht en stijf in de bank, alsof ze zich schaamde.

De volgende morgen liep de juffrouw even bij Hannie's huis aan. Het briefje op de deur las ze haastig: Crisis geweest. Koorts veel minder. Toestand gunstig.

En toen ze zachtjes had gebeld en mevrouw zelf vóór kwam, werd tegelijk haar hand gegrepen.

„O, juffrouw, we zijn het ergste al voorbij. Ik geloof... dat God onze gebeden heeft verhoord en wij onze Hannie mogen houden. Zij is ons enigst kind.”

„Ik heb met u meegebeden. En... gisteren heeft de hele Zondagsschool meegebeden,” antwoordde de juffrouw ontroerd.

„Alle leerlingen houden van Hannie en leefden mee in haar ziekte. Maar... géén zoals Hans en Rudolfine.

Nu kunnen wij Zondag danken, dat God onze gebeden heeft verhoord. Wat heerlijk!”

„Wat heerlijk!”

V. Weer voor het raam.

Na enige weken, toen 't Zondag was en vader en moeder beiden thuis waren — want vader behoefde natuurlijk niet naar 't kantoor — werd het gordijn opengeschoven en Hannie lag wéér op haar rustbank.

Het raam leefde weer!

Hans wist wel, dat Hannie langzaam opknapte. Maar nu?

Nu was ze *echt* beter!

„Moeder, moeder, daar is Hannie! Ze ligt wéér voor het raam! Mag ik er nu even heen? Mag ik nu de poesjes geven?”

Hij gooide van joligheid de armen hoog in de lucht.

't Was reeds lang een geheim afspraakje tussen Hannie's moeder en

Hans Roorda. De twee jonge katjes, die zo leuk konden spelen, zodat 'er tijden stil naar kan liggen kijken waren voor Hannie, als... zij maar beter was.

Hij ving ze allebei en stopte ze in een mandje, met het deksel er op. Alle twee, dat met de witte voetjes en het geheel zwarte. Ze ontsnapten hem bijna, maar Hans greep de lenige diertjes handig bij de nek. Ze wilden spelen.

En daar kwam hij naar binnen gestapt, rood van plezier, om de katjes, om Hannie, die weer beter was en omdat haar plaatsje voor het raam niet verlaten en leeg bleef.

En toen de lente kwam, mocht het gips van het zieke been weggenomen. Heel langzaam mocht ze beginnen te lopen. Eerst tussen vader en moeder. Later tussen moeder en Hans. En nog later alléén... Met een stokje. 't Ging prachtig. Elke dag oefende zij en wanneer de zon scheen, in de buitenlucht.

O, wat was het heerlijk! Wat was alles mooi, nu zij 't voor 't eerst wéér zag.

De jonge blaadjes aan de bomen. De lucht met rose wolkjes. En de zonneschijn, die ze warm en koestrend voelde op haar rug.

Toen 't zomer werd, echt zomer, kon ze goed lopen.

Met een stralend gezicht kwam Hans met haar aangelopen en stapte de Zondagsschool binnen. Alle kinderen waren verrast.

Dát was nu Hannie!

Op een middag stapte zij inderdaad met moeder naar het bos.

Nu waren de wilde aardbeien rijp. Hans mocht mee, want hij wist de verborgen plekjes, waar de meesten stonden. Hij had er met opzet met niemand over gesproken, want... de aardbeities bleven voor Hannie...

Nog elke week leerden ze té samen hun versje.

Hans werd een even trouwe leerling als Hannie.

En een paar jaar daarna... kregen ze beide een klein klasje van jonge kinderen. Dan genoten ze zelf van de verhalen uit de Bijbel, die ze vooraf voor oefening aan elkaar vertelden.

„Als ik dat niet doe,” zei Hannie, „ben ik bang, dat ik blijf steken...”

En Hans luisterde ernstig naar haar, als een klein kind. Wat werden nu de verhalen mooi! Net of hij ze voor 't eerst hoorde. 't Werd alles leven en werkelijkheid voor hem, als Hannie vertelde. En zo begon de hele Bijbel voor hem te leven. Bij hem thuis hoorde hij nooit over die dingen.

En dan pas kon ook hij goed vertellen.

Beiden gingen tegelijk naar de H.B.S., dus ze zaten in dezelfde klas. Hans had beloofd bij z'n oom, die geen kinderen bezat, op de machinefabriek te komen. Daar kon hij directeur worden, als hij wat ervaring had opgedaan. Hij moest dan vooraf nog de Technische Hogeschool aflopen. Maar nu... Maakten ze nog steeds samen hun huiswerk voor de H.B.S. Hannie was een bolleboos in de talen en Hans haalde zijn hoge cijfers met wiskunde. Als niemand in de klas een moeilijk vraagstuk wist op te lossen, speelde hij het klaar.

En later, nog véél jaren later, toen zij beiden getrouwd waren en kinderen hadden, als Oom Hans dan bij Hannie kwam, ging er een gejuich op bij de kinderen.

Ze drongen alle zes om hem heen, klauterden op zijn knie en hingen aan zijn hals.

Moeder Hannie lachte en vermaande: „Laat Oom toch eerst eens

kalm even zitten.”

Ze trokken hem mee naar het aparte hoekje, waar moeder een klein schemerlampje aanknipte. Oom stribelde uiterlijk tegen... maar in z'n hart was hij al overwonnen.

Dan ploften ze samen op de divan neer. Kleine Hans, de jongste, klauterde dadelijk op z'n knie. Hij wist het wel, dit was *zijn* plaatsje.

Dan bedelden zes kinderen: „Toe Oom, vertel u nog eens?”

En dan hielp er niets aan, dan moest Oom uit de schat van verhalen, die hij in z'n hoofd had, iets moois opdiepen en telkens iets anders.

Maar... het meest geliefde verhaal was en bleef, van de kennismaking, toen moeder voor het raam lag en zich zo eenzaam voelde, omdat ze geen kennisjes had in haar nieuwe plaats. Toen Ooms hoofd achter 't raam aan de overkant als uit de diepte omhoog rees. Dat Oom haar toeknikte, moeder ook knikte. Ze hadden beiden gelachen en... dat dit moment het begin was geweest van hun vriendschap.

En dan — wat Oom maar zelden vertelde — van de morgen dat hij naar het voetbalveld was gegaan op Zondagsschooltijd; van de angst die hij had uitgestaan, toen Hannie ziek werd. Angst om 't laatste kaartje, dat hij *niet* had kunnen geven... omdat hij het niet had.

Hoe het hem kalmte had gebracht,

toen de juffrouw op Zondagsschool met allen samen had gebeden, omdat 't zo héél erg met Hannie was.

Hoe hij toen — voor 't eerst — recht had begrepen, wát bidden eigenlijk was.

Oom zweeg en staarde voor zich uit... in de tijd waarover hij vertelde. 't Was de eerste maal, dat zij dit hoorden.

„Ja,” sprak hij hierna. „Toen — op die morgen — heb ik beseft, dat God inderdaad naar ons *luistert*, zoals... onze vader hier op aarde, wanneer wij hem iets vragen. Dat zijn oog op ons is en alles ziet wat wij doen en er *contact* bestaat tussen de Almachtige God en ons mensen...

Ik begreep het toen nog niet geheel, maar langzamerhand, bij 't ouder worden, kwam dat steeds duidelijker voor mij te staan. Als iets, dat werkelijk zo *is*. En... dat is het geluk geworden in mijn leven.”

't Was zo stil in de kamer, dat men het hout in de kachel hoorde knappen.

De kinderen zwegen ook. Kleine Hans kroop héél dicht tegen Oom aan. „'t Was niet mooi van u Oom, dat u niet naar de Zondagsschool ging, maar... u bent toch wel lief — hoor!”

En Jetje sloeg spontaan haar arm om moeder heen en gaf haar een dikke kus.

„'k Ben zo blij, dat u toen weer beter bent geworden, Moes. Anders waren wij er nu niet...” fluisterde ze haar in.

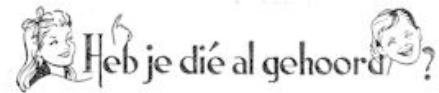
„En dan kon Oom het ons nu niet vertellen,” vulde Toos lachend aan.

De kinderen keken Oom aan met ernstige warm-levende gezichtjes.

Daarna zagen ze naar moeder.

Ja... dit alles was gebeurd — *echt* gebeurd — met Oom Hans en moeder.

EINDE

Baas boven baas.

„Eens,” zo vertelt een inwoner van Marseille aan zijn vriend, „had ik zó de koorts, dat een dokter, toen hij mijn pols vatte, zich de vingers verbrandde.”

„Niets erg,” beweert zijn vriend, „ik had ook eens zo'n geweldige koorts te pakken, en weet je wat hij deed?”

„Neen! Wat dan?”

„Hij nam mijn pols tussen een vuurtang!”